

Ferenc pápánk szerdai katekézise

2013. szeptember 25-én

Az Egyház egy

Kedves Testvérek!

A Krédóban azt mondjuk, hogy „hiszek az egy Egyházban”, azaz valljuk, hogy az Egyház egyetlen, és ez az Egyház önmagában nézve egységes. De ha a világban élő katolikus Egyházat szemügyre vesszük, fölfedezzük, hogy körülbelül 3000 egyházmegyét foglal magába az összes kontinensen: mennyi nyelv, mennyi kultúra! Itt is látjuk a különböző országok és sokféle kultúra püspökeit: Sri Lanka püspökét, Dél-Afrika püspökét, egy indiai püspököt, oly sokan vannak itt latin-amerikai püspökök, Az Egyház szerete az egész világon jelen van! És mégis a sok ezernyi katolikus közösség egységet alkot. Hogyan történhet ez?

1. E kérdésre összefoglaló választ találunk a Katolikus Egyház Katekizmusában, mely tanítja: A világszerte élő Egyháznak „egy a hite, egy a szentségi élete, egy az apostoli jogfolytonossága, egy a közös reménye, és ugyanaz a szeretete”. Szép meghatározás ez, világos, jól eligazít. Egység a hitben, a reményben, a szeretetben, egység a szentségekben, a szolgálatban, ezek mind mint pillérek hordozzák az Egyház egyetlen hatalmas épületét. Bárhova megyünk, akár a legkisebb plébániára a föld legeldugottabb sarkában, az egyetlen Egyház van jelen; otthon vagyunk benne, a családban vagyunk, fivérek és nővérek között vagyunk, és ez Isten nagy ajándéka! Az Egyház egy és ugyanaz mindenki számára. Nincs külön Egyház az európaiaknak, egy másik az afrikaiaknak, ismét más az amerikaiaknak, az ázsiaiaknak, vagy az óceániaiaknak; nem az Egyház ugyanaz mindenütt.

Olyan, mint egy család: tagjai távol lehetnek egymástól, szétszóródva a világban, de azok a mély kötelékek, melyek a család minden tagját összekötik, erősek maradnak minden távolság ellenére. Gondolok például a Rio de Janeiro-i Ifjúsági Világnap tapasztalására. Az ifjúság Capocabana területén összegyűlt megszámlálhatatlan sokaságában annyi nyelvet lehetett hallani, annyiféle arcot lehetett látni, sokféle kultúra találkozott, és mégis jelen volt valami mélységes egység, egyetlen Egyházat alkottak, egyek voltak, és ezt érezni lehetett.

Tegyük fel mindannyian magunknak a kérdést: Én mint katolikus érzem-e ezt az egységet? Én mint katolikus élem-e az Egyház ezen egységet? Vagy nem érdekel, mert bezárkóztam a magam kis csoportjába vagy önmagamba? Azok közé tartozom, akik saját csoportjuk, saját nemzetük, saját barátaik számára „privatizálják” az Egyházat? Szomorú ilyen „privatizált” Egyházzal találkozni, ami ennek az önzésnek és megfogytakozott hitnek a következménye. Szomorú dolog!

Amikor a világban szenvedő keresztényekről hallok, közömbös vagyok-e, vagy úgy érzem-e, mintha valaki a családból szenvedne? Amikor arra gondolok, vagy arról hallok, hogy sok keresztényt üldöznek, s ők életüket is odaadják a hitükért, megérinti-e a szíve-

met, vagy el se jut hozzám? Nyitott vagyok-e a család azon tagjai felé, akik épp életüket adják Jézus Krisztusért? Imádkozunk-e egymásért?

Fölteszek nektek egy kérdést, de ne hangosan válaszoljatok, hanem csak a szívetekben: közületek hányan imádkoznak az üldözött keresztényekért? Hányan? Mindenki a szívében válaszoljon. Imádkozom-e azért a fivérért vagy nővéért, akinek nehézséget jelent megvallani vagy megvédeni a hitét? Fontos, hogy túllássunk a saját kerítésünkön, Egyháznak, Isten egyetlen családjának érezzük magunkat!

2. Menjünk egy lépéssel tovább, és tegyük föl magunknak a kérdést: vannak-e sebek ezen az egységen? Meg tudjuk-e sebezni ezt az egységet? – Sajnos azt látjuk, hogy a történelem folyamán nem mindig éltük az egységet, és most sem éljük mindig. Támadnak olykor félreértések, konfliktusok, feszültségek, megoszlások, melyek megsebzik az egységet, és akkor az Egyház arca nem olyan, mint amilyennek látni szeretnénk, nem jeleníti meg azt a szeretetet, melyet Isten vár el tőlünk. Mi magunk okozzuk a sebeket! És ha szemügyre vesszük azokat a megoszlásokat, melyek még mindig fennállnak a keresztények – katolikusok, ortodoxok, protestánsok – között, megérezzük, hogy milyen nehéz teljesen láthatóvá tenni ezt az egységet. Isten ajándékozza nekünk az egységet, de mi gyakran nehezzé tesszük a megélését.

Keresni kell, építeni kell a közösséget, nevelni kell a közösségre, hogy le tudjuk győzni a félreértéseket és megoszlásokat a családon és az egyházi szervezeteken kezdve, és az ökumenikus dialógusban is. A mi világunknak szüksége van az egységre, olyan korban élünk, amelyben valamennyiünknek szüksége van az egységre, szüksége van a kiengeztelődésre, a közösségre és az Egyház a közösség otthona.

Szent Pál mondta az efezusi keresztényeknek: *„Kérlek benneteket, én, aki fogoly vagyok az Úrban, hogy éljétek méltón ahhoz a hivatáshoz, amelyet kaptatok, teljes alázatban, szelídségben és nagylelkűségben. Viseljétek el egymást szeretettel. Törekedjétek rá, hogy a béke kötelékével fenntartsátok a lelki egységet.”* (4,1–3.) Alázatosság, szelídség, nagylelkűség, az egységet őrző szeretet! Ezek az utak, az Egyház igazi útjai. Hallgassuk csak még egyszer: alázatosság a hiúsággal szemben, a göggel szemben, alázatosság, szelídség, nagylelkűség, az egységet őrző szeretet!

És Pál folytatta: egy a test, tudniillik Krisztus teste, melyet az Eucharishtiában magunkhoz veszünk; egy a Lélek, a Szentlélek, aki élteti és állandóan újjá teremti az Egyházat; egy a remény: az örök élet; egy a hit, egy a keresztség, egy az Isten, mindenki atyja (vö. 4,4–6). Ez az a gazdagság, ami bennünket egyesít! És ez valódi gazdagság: az, ami egyesít, nem az, ami megoszt bennünket. Ez az Egyház gazdagsága.

Ma mindegyikünk tegye föl magának a kérdést: növelem-e az egységet a családban a plébánián, a közösségben, vagy üres fecsegő vagyok-e? A megoszlás és kellemtlenség oka vagyok-e? De ti nem tudjátok, hogy milyen bajt okoznak az Egyháznak, a plébániáknak, a közösségeknek a fecsegések! Bajt okoznak. A fecsegések sebeket ütnek. Egy

kereszténynek mielőtt fecsegni kezd, meg kellene harapnia a nyelvét! Igen vagy nem? Megharapni a nyelvet: ez jót tesz, mert lefékeződik a nyelv, nem tud beszélni, nem tud fecsegni. Megvan-e bennem az az alázat, amely türelemmel, áldozatokkal gyógyítani tudja a közösség sebeit?

3. Végül még egy utolsó lépés, amely mélyebbre visz. És ez egy szép kérdés: Ki az Egyház ezen egységének a motorja? – A Szentlélek, akit valamennyien megkaptunk a keresztségben és a bérmlás szentségében is. A Szentlélek az. A mi egységünk alapjában nem a mi egyetértésünknek, vagy az Egyházon belüli demokráciának, vagy megegyezésre törekvésünknek a gyümölcse, hanem Tőle ered, aki egységet teremt a különbözőségben, mert a Szentlélek harmónia, mindig harmóniát teremt az Egyházban. Ez egy harmonikus egység a kultúrák, a nyelvek és a gondolkodás sokféleségében. A Szentlélek a motor. ezért olyan fontos az imádság, amely az egység melletti elkötelezettségünk lelke. A Szentlélekhez szóló imádság hogy jöjjön el, és teremtse meg az egységet az Egyházban.

Kérjük az Úrtól: Urunk, ajándékozz meg minket azzal, hogy mindig egyre egységesebbek legyünk, soha ne legyünk okai megosztásnak; add, hogy arra törekedjünk, amint egy szép ferences imádság mond: a szeretetet vigyük oda, ahol gyűlölet van, a megbocsátást vigyük oda, ahol megbántás van, az egységet vigyük oda, ahol széthúzás van, Így legyen.

Fordította Diós István

Készült a Pálos Könyvtárban